

Wiadomość tygodnia

JUBILEUSZ OJCA KAROLA MEISSNERA OSB

Dnia 17 maja 2017 r. w Opactwie Benedyktynów w Lubiniu obchodzono jubileusz 90-lecia urodzin o. Karola Meissnera OSB. Świątowanie tej szczególnej rocznicy połączone było z Mszą Św., podczas której ci wszyscy, którzy doświadczyli życzliwości o. Karola mogli złożyć dziękczynienie za to Bogu oraz jemu samemu.

O. Karol Meissner OSB, właściwie Wojciech Meissner, urodził się 17.05.1927 r. w Poznaniu. Jako młodzieniec w czasie powstania warszawskiego służył jako sanitariusz w powstańczym szpitalu, a następnie był więźniem obozu jenieckiego. Po zakończeniu wojny ukończył studia medyczne oraz podjął praktykę lekarską. W 1951 r. wstąpił do klasztoru benedyktynów w Tyńcu, gdzie rozpoczynając nowicjat przybrał imię Karol. Dnia 21.12.1965 r. przyjął sakrament kapłaństwa w Kielcach. W następnych latach na prośbę ówczesnego ks. kard. Karola Wojtyły rozwijał duszpasterstwo rodzin i poradnictwa rodzinnego. W 1968 r. współtworzył Instytut Teologii Rodziny w Krakowie pod kierownictwem dr Wandy Póltawskiej. Prowadził liczne rekolekcje w kilkudziesięciu seminariach oraz regularne wykłady z medycyny pastoralnej oraz teologii moralnej. Od 1966 r. do 2005 r. był wykładowcą na

Katolickim Uniwersytecie Lubelskim z dziedziny psychologii i psychiatrii. W 1972 r. opuścił opactwo tynieckie i przeniósł się do zagrożonego likwidacją klasztoru w Lubiniu, który dzięki jego oddanej posłudze odrodził się. O Karol jest autorem wielu publikacji dotyczących małżeństwa, rodziny, seksualności oraz życia chrześcijańskiego. Dzielił się swoją wiedzą i doświadczeniami poprzez liczne rekolekcje, wykłady, konferencje oraz rozmowy. Przewodniczący Episkopatu Polski ks. abp Stanisław Gądecki, metropolita poznański, skierował do o. Karola list gratulacyjny, w którym napisał:

„Dla Czciwego Jubilata jest to przed wszystkim czas uwielbienia dobrego Boga za dar życia i długie lata zakonnej i kapłańskiej posługi w Kościele. Podejmowana przez Przewielebnego Ojca wieloletnia służba wiedzą i otrzymanymi od Stwórcy darami przyczyniła się do pomocy wielu ludziom, zwłaszcza wchodzącym w życie młodym – poprzez słowa mądrego pouczenia – czy małżonkom przeżywającym różnego rodzaju zmagania z codziennością – poprzez podtrzymywanie w trudnościach i ukazywanie piękna chrześcijańskiego życia”.

Za: www.benedyktyni.net

Wiadomości z kraju

ZAKOŃCZENIE OBRAD 138 ZEBRANIA PLENARNEGO KWPZM

W drugim dniu zebrania plenarnego Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce generałowie, prowincjałowie i opaci powołali jedno­głośnie na sekretarza generalnego franciszkanina o. Kazimierza Malinowskiego, a na ekonoma – saletyna ks. Piotra Ciepła­ka. To kolejne ich trzyletnie kadencje. Członkowie Konferencji wybrali też dele­gata do Komisji Mieszanej Biskupi-Wyżsi Przełożeni. Został nim generał paulinów o. Arnold Chrapkowski.

KWPZM powołała komisje stałe: prawną, ds. duszpasterstwa, ds. formacji, ds. struk­tur regionalnych, ds. Polonii i Polaków za granicą i ds. braci zakonnych oraz jedną komisję nadzwyczajną (ds. ekonomicz­nych) i dwie podkomisje (ds. mediów i ds. społecznych).

Konsulta (zarząd KWPZM) zaproponowa­ła, aby trzy dotychczasowe komisje zosta-

ły zastąpione delegatami: ds. misji, powo­łaniowych i liturgii. Wspomniani delegaci reprezentowaliby KWPZM w odpowied­nich komisjach Konferencji Episkopatu Polski.

Na spotkanie z wyższymi przełożonymi zakonnymi przyjechał nowy Przewodni­czący Komisji Konferencji Episkopatu Polski ds. Instytutów Życia Konsekwane­go i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego o. bp Jacek Kiciński, klaretyn. Przedstawił ojcom, księżom i braciom koncepcję pracy Komisji w nowej kadencji.

W homilii, którą wygłosił w Kaplicy cu­downego obrazu Czarnej Madonny, ape­lował do osób konsekrowanych o wier­ność wobec Boga, Kościoła i przełożo­nych, bo jak uzasadniał, „postawa wierno­ści jest odpowiedzią na kryzys jedności”. Prosił ordynariuszy zakonnych, aby do­glądali i pielęgowali swoje winnice,

którymi są ich zakony, zgromadzenia, prowincje czy opactwa.

„Aby w tej winnicy wasi współbracia karmili się Słowem Bożym, a nie słowem ludzkim. My jesteśmy powołani do tego, aby chodzić po Słowie Bożym i tym Sło­wem dzielić się z innymi” – mówił. „Kiedy zaczynamy myśleć po ludzku, zaczynają się ludzkie kalkulacje, zaczyna się pro­blem życia zakonnego” – wyjaśnił.

Z woli Episkopatu i Parlamentu RP rok 2017 dedykowany jest św. Albertowi i bł. Honoratowi Koźmińskiemu. Na ostatnim zebraniu plenarnym wyżsi przełożeni zapoznali się bliżej z pierwszą postacią, a teraz – z drugą. Obydwaj wyniesieni na ołtarze byli bowiem osobami konsekro­wanymi i obaj odeszli z tego świata w opinii świętości 100 lat temu. *Jms*

100-LECIE OBJAWIEŃ MATKI BOŻEJ FATIMSKIEJ U PALLOTYNÓW W ZAKOPANEM

13 maja 2017 r. – Główne uroczystości

W Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej zwanym Polska Fatimą 13 maja zgromadzili się wierni z różnych stron Polski, członkowie Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego, w tym Siostry Pallotynki oraz Księża i Bracia Pallotyni, nowicjusze, alumni, by pod prze­wodnictwem J. E. Ks. Abpa Wojciecha Polaka – Prymasa Polski, uczcić 100 rocznicę Objawień Matki Bożej w Fatimie. Podczas Uroczystej Mszy Świętej, która była dziękczynieniem za dar Ob­jawień Matki Bożej i orędzia fatimskiego. Ksiądz Prymas

w wygłoszonej homilii wracał do słów i przeżyć, które towarzy­szyły Pastuszkom z Fatimy podczas spotkań z Maryją. Mówił: „Maryja zwracając się w Fatimie z pytaniem: czy *chcecie ofiarować się Bogu, by znośić wszelkie cierpienia, które On zechce na was zesłać w akcie zadośćuczynienia za grzechy, przez które jest obrażany i jako błaganie o nawrócenie grzeszników*, w sercach Łucji, Hiacynty i Franciszka odnalazła otwartość i gotowość do podjęcia się tego dzieła. Dziś, rozpoczynając obchody stulecia objawień w Fatimie, Maryja pyta każdą i każdego z nas o taką właśnie gotowość: czy *chcecie ofiarować się Bogu? Czy chcecie ofiarować wasze siły i zdolności, by moc Jego Ewangelii docierała dziś do wszystkich ludzi, a zwłaszcza do tych najbardziej zaniedbanych duchowo i opuszczonych? Czy chcecie podejmować trud wyjścia do tych, którzy pogrążeni w grzechu przeżywają rozpacz lub przestali być już w jakikolwiek sposób wrażliwi na piękno i wyzwalającą moc Chrystusowej Ewangelii? Czy jesteście gotowi i my żyć wiarą,*

która prowadzi nas do męstwa w codziennym życiu, to znaczy – jak wskazywał papież Franciszek – *przebaczać tym, którzy nas obrażają, podać rękę tym, którzy upadli, spieszyć z pomocą osobom w podeszłym wieku i potrzebującym? W chwilach trudnych oby Maryja, Matka którą Jezus podarował nam wszystkim zawsze wspierała nasze kroki! Oby zawsze mówiła do serc naszych: odwagi! Nie bójcie się! Uczyńcie wszystko, co On wam powie!*".

W czasie liturgii Mszy Świętej wspólnota Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego poświęciła się Niepokalanemu Sercu Maryi. Akt Poświęcenia, w imieniu Sióstr Pallotynek wypowiedziała Radna Prowincjalna s. M. Magdalena Szymczak SAC, w imieniu Księża i Braci Pallotynów, nowicjuszy i alumnów Prowincjałowie: ks. Zenon Hanas SAC i ks. Adrian Galbas SAC, a w imieniu Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego s. M. Anna Ozon SAC - Przewodnicząca KRK. Poświęcając się Niepokalanemu Sercu, cała wspólnota prosiła Maryję aby „nadal wypraszała nam pomoc u Boga, tak jak czyniła to przez wszystkie lata naszej posługi na polskiej ziemi”.

W przeżywanie Roku Jubileuszowego rocznicy Objawień wprowadziły wiernych dwie konferencje. Pierwszą „Oreǳie Fatimskie w aspekcie historyczno-duchowo-pallotyńskim” wygłosił ks. Franciszek Gomułczak SAC, drugą „Patrząc w przyszłość – jaka misja dla Kościoła i świata po Jubileuszu” wygłosił ks. dr hab. Janusz Królikowski. Całość obchodów była transmitowana przez pallotyńskie media: Radio Nowohuckie.pl i TV Misericordia.

Świętowanie zakończono o 21.00 modlitwą apelową i procesją światła, która przeszła ulicami wokół Sanktuarium do Ołtarza Papieskiego, gdzie Schola Sanktuarijny poprowadziła modlitwę i śpiew litanii do św. Jana Pawła II. Na zakończenie Ksiądz Prymas udzielił wiernym pasterskiego błogosławieństwa. Czuwanie połączone z dziękczynieniem i uwielbieniem prowadzone przez mło-

dzieżową Scholę Sanktuarijną trwało do późnych godzin nocnych.

15 maja – spotkanie Rodziny Radia Maryja i TV Trwam

W polskiej Fatimie, gdzie „nieustannie bije serce Maryi”, 15 maja odbyło się spotkanie Rodziny Radia Maryja i TV TRWAM. Mszy św. przewodniczył i homilię wygłosił J. E. Ks. Bp Stanisław Stefanek Tchr z Łomży.

Każdorazowy pobyt w Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej jest dobrą okazją by wsłuchiwać się w oreǳie z 1917 r., które 100 lat temu zostało przekazane przez troje Pastuszków, a które jest zachętą do modlitwy różańcowej, pokuty, poświęcenia i wynagrodzenia Niepokalanemu Sercu Maryi za grzechy świata. Oreǳie jest wyrazem nieustannej troski Matki Bożej o zbawienie wszystkich ludzi. Charakterystykę trójki dzieci i ich spotkań z Matką Bożą przybliżyły nam dzieci i młodzież ze wspólnoty Młody Misjonarz, (prowadzonej przez s. Urszulę, pallotyńkę), którzy przygotowali spektakl słowno-muzyczny pt. „Maryja i dzieci z Fatimy”. Głos z Krzeptówek także można było usłyszeć dzięki Radiu Maryja podczas Rozmów Niedokończonych. W czasie radiowego programu podjęto temat: „Poświęcenie Serca Narodu Sercu Maryi”, nawiązując do wydarzenia, które odbędzie się w Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej na Krzeptówkach 6 czerwca 2017 r. podczas Mszy św. o godz. 18.00, kiedy to Episkopat Polski wraz z ludem bożym ponowi akt Poświęcenia Polski Niepokalanemu Sercu Maryi.

21 maja – Niedziela Fatimska

Przeżywanie Niedzieli Fatimskiej rozpoczęła procesja różańcowa w parku fatimskim, która wprowadziła wiernych w tajemnice życia Jezusa i Maryi poprzez rozważanie radosnych tajemnic Różańca Świętego i przygotowała do liturgii Mszy Świętej, której przewodniczył J. E. Ks. Bp Damian Muskus OFM z Krakowa. We wspólnej modlitwie mogli również uczestniczyć widzowie TV Polonia, która transmitowała Eucharystię. Oprawę muzyczną liturgii przygotowała i poprowadziła Reprezentacyjna Orkiestra Straży Granicznej oraz Kapela Górska.

W Godzinie Miłosierdzia z Sanktuarium wyruszyła Procesja Maryjna ulicami Zakopanego do Parafii Świętego Krzyża, której towarzyszyła banderia konna licząca 100 koni, aby w ten sposób podkreślić i uczcić 100 rocznicę Objawień Matki Bożej w Fatimie.
Ks. Grzegorz Suchodolski SAC Za: InfoSAC

KAPUCYŃSKI „PROJEKT EUROPA” W KRAKOWIE

W dniach 16 – 25 maja 2017 roku odbyło się kolejne spotkanie dotyczące braterskiej inicjatywy zwanej „Projekt Europa”. Zgromadziło ono komisję składającą się z 6 braci nominowanych przez Ministra Generalnego br. Mauro Jöhri. Gospodarz spotkania – Prowincja Krakowska – miała zaszczyt gościć uczestników w klasztorze w Krakowie Olszanic.

TROCHĘ HISTORII

Pierwsze spotkanie dotyczące „Projektu Europa” odbyło się w Fatimie w 2014

roku. Zgromadziło ono wyższych przełożonych Europy. Po nim nasz Minister Generalny br. Mauro Jöhri skierował do całego Zakonu list zatytułowany *Wspólnoty dla Europy. refleksje i wskazania po spotkaniu w Fatimie*. Nakreślił w nim ramy nowej braterskiej inicjatywy, która szybko otrzymała miano «Projektu Europa».

W kwietniu 2015 roku została powołana specjalna komisja, w skład której weszli: br. Pio Murat, Radny Generalny, przewodniczący, br. Eric Bidot, Minister Prowincjalny (Prowincja Francji), br. Tomasz Żak, Minister Prowincjalny (Prowincja Krakowska), br. Eduard Rey, Radny Prowincjalny (Prowincja Katalonii), br. Gaetano La Speme, Minister Prowincjalny (Prowincja Syrakuzy), br. Jean-Marcel Rossini (Prowincja Sardanii i Korsyki), sekretarz. Bracia odbyli spotkania swojej komisji w Rzymie i w Syrakuzach.

Drugie po Fatimie, ogólnozakonne spotkanie, w którym uczestniczyło około sześćdziesięciu braci pochodzących z trzydziestu europejskich Prowincji i Ku-stodii odbyło się w 2016 roku w Wenecji. Bracia zastanawiali się nad przyszłością naszych wspólnot na Starym Kontynen-

cie. Poprzez konferencje, świadectwa i pracę w grupach dzielili się swoimi pragnieniami, lękami i aspiracjami.

DLACZEGO KRAKÓW?

Już podczas spotkania w Wenecji wielu braci zainteresowało się szczególnymi wspólnotami obecności, które zrodziła Prowincja Krakowska, a które zostały zaprezentowane poprzez braci: Tomasza Żaka, Marka Miszczyńskiego i Pawła Paszko oraz filmy przygotowane przez braci:

Mateusza Magierę i Piotra Tokarza. Spotkanie komisji w Krakowie umożliwiło braciom wizytę we wspólnotach w Zagórze, Katowicach i Częstochowie oraz było okazją do odwiedzenia Polski i poznania Prowincji Krakowskiej.

O CZYM ROZMAWIALI?

Pozostały czas spotkania bracia przeznaczyli m.in. na refleksję nad realizującymi wytyczne „Projektu Europa” wspólnotami w Clermont-Ferrand (Francja) i Kilkenny

(Irlandia). Dyskutowali również o nowych wspólnotach, które w ramach „Projektu Europa” już powstały: w Spello (Włochy) i Lourdes (Francja) oraz o perspektywach powstania kolejnych. Każda wolna chwila poświęcona była zacieśnianiu braterskich więzi oraz wymianie myśli i doświadczeń.

KIERUNEK LOURDES

Kolejne spotkanie dotyczące „Projektu Europa” zaplanowane jest w Lourdes w lipcu 2017 roku. Za: www.kapucyni.pl

WARSZAWSKY KARMELICI BOSI ZAKOŃCZYLI OBRADY

We wtorek 16 maja dobiegły końca obrady Kapituły Prowincjalnej, która zgromadziła w Poznaniu karmelitów bosych z klasztorów przynależących do Prowincji Warszawskiej. Dwudziestu dwóch przełożonych i wybranych delegatów podpisało akta kapitulne zawierające wskazówki co do kierunków działania na najbliższe trzecie dziesięciolecie.

Jak już informowaliśmy w trakcie Kapituły, nowym Prowincjałem wybrany został pełniący tę funkcję przez ostatnie dwa lata o. Jan Piotr Malicki. Do zarządu Prowincji, głosami braci, powołani zostali także czterej Radni: o. Jakub Kamiński, o. Grzegorz A. Malec, o. Roman Hernoga i o. Robert Marciniak. Przed nimi trzy lata koordynowania życia i pracy szesnastu wspólnot braci oraz dwudziestu jeden wspólnot sióstr tworzących rodzinę Karmelu Terezańskiego na ziemiach północno zachodniej Polski i Białorusi, a obecnych także w tak dalekich zakątkach świata, jak m.in. syberyjskie Usole, Karaganda, znajdujące się za kołem podbiegunowym Tromso czy leżąca tuż pod nim Islandia.

Prowincja Warszawska, powstała razem z Prowincją Krakowską z dokonanego w 1993 roku podziału utworzonej 400 lat temu dawnej Prowincji Polskiej, w przyszłym roku obchodzić będzie 25 rocznicę swojego samodzielnego istnienia. W najbliższym czasie powiększy się o jeszcze jedną wspólnotę, która złożona z braci narodowości polskiej i litewskiej wprowadzi na nowo męski Karmel na Litwę. Prawdopodobnym miejscem tej nowej fundacji będzie Kowno, które do dziś, na brzegu Niemna, zachowuje pamiętkę po istniejącej tu do czasu carskiej kasaty Prowincji Litewskiej karmelitów bosych: ich dawną świątynię pod wezwaniem Świętego Krzyża.

W uroczystym akcie zawierzenia, w dniu setnej rocznicy objawień fatimskich, ojcowie kapitularni oddali całe życie swojej Prowincji Matce Bożej, ponawiając tym samym wyrażony szkaplerzem znak pełnej przynależności do Niej. Podobnie, na zakończenie Kapituły, po odprawionej w Sanktuarium poznańskim Eucharystii, oddali się opiece czczzonego tam w koronowanym wizerunku Świętego Józefa, którego za Patrona dla swojej rodziny zakonnej obrała św. Teresa od Jezusa, Matka reformowanego Karmelu.

o. Karol Milewski OCD

Ps. Redakcja Biuletynu pragnie przeprosić **za zamieszczenie niewłaściwego herbu Zakonu** w ostatnim numerze, w artykule poświęconym 400-leciu Prowincji Polskiej Karmelitów Bosych.

W DĘBOWCU ODPUST MARYJNY I SREBRNY JUBILEUSZ KAPŁAŃSTWA 15 SALETYNÓW

Jubileusz dwudziestu pięć lat kapłańskiej posługi jest nie tylko okazją do dziekczynienia Bogu, ale także chwilą sposobną by pytać własnego sumienia o wierność kapłańskiemu i saletyńskiemu powołaniu – mówił o. Kazimierz Malinowski OFM-Conv do saletynów obchodzących jubileusz kapłaństwa.

Od przeszło 80 lat trzecia niedziela maja to dla czcicieli Matki Bożej Saletyńskiej czas pielgrzymki na uroczystości do sanktuarium w Dębowcu. W tegoroczny odpust wpisały się święcenia diakonatu oraz

25-lecie kapłaństwa misjonarzy saletynów.

Uroczysta Eucharystia w bazylice NMP z La Salette, podczas której 14 saletynów dziękowało za 25 lat służby kapłańskiej, została odprawiona w niedzielę 21 maja. Mszy przewodniczył posługujący w La

Tronche we Francji ks. Andrzej Zontek. Pozostałymi koncelebransami byli: ks. Zbigniew Beskur (Nikopol, Ukraina), ks. Wojciech Bober (Kraków), ks. Andrzej Boczar (Dalekie, Białoruś), ks. Piotr Cieplak (Warszawa), ks. Leszek Gamracy (Harlow, Anglia), ks. Jan Gierlak (Kobylanka), ks. Jan Jucha (Železný Brod, Czechy), ks. Wiesław Krzyszycha (Považská Bystrica, Słowacja), ks. Jerzy Makul (Mysłowice), ks. Roman Mazur (Kraków), ks. Czesław Oko (Chrenovec, Słowacja), ks. Zdzisław Sawka (Łętowe), ks. Jan Ślęczka (Dębowiec). Nieobecny był ks. Mieczysław Bała, posługujący w Krakowie.

Homilię w czasie Eucharystii wygłosił sekretarz generalny KWPZM o. Kazimierz Malinowski OFMConv. Nawiązując do

wspomnień pewnej kobiety, która uciekała z płonącej powstańczej Warszawy podkreślił, że nikt nie może zastąpić kapłana w wykonywaniu jego posługi. Chociaż kapłan jest takim samym chrześcijaninem, jak wierni, którym służy, to jednak wyróżnia go jego posłannictwo. –

Wyraził to znakomicie o. Raniero Cantalamessa, papieski kaznodzieja gdy mówił: „Kiedy Jezus nakazał «To czyńcie na moją pamiątkę», nie zamierzał tylko powiedzieć: Wykonujcie dokładnie gesty, które Ja wykonałem, powtarzajcie obrzęd, który Ja spełniłem. Zamierzał także powiedzieć:

Czyńcie to, co jest istotne w moim czynieniu: złoście i wy swoje ciała na ofiarę”.

Kaznodzieja zachęcał, by jubileaci byli również dumni ze swojej saletyńskiej duchowości i wyraził swoje przekonanie, że orędzie Matki Bożej z La Salette jest programem na kolejne lata ich posługi.

W imieniu swoim i zgromadzonych na uroczystości wiernych zapewnił, że zawsze mogą oni liczyć na wsparcie ze strony Chrystusa i ludzi. – *Obiecujemy wszystkim pamiętać o całej Waszej piętnastce w naszej modlitwie i zapewniamy, że możecie liczyć*

na naszą pomoc, gdy będziecie jej potrzebowali w chwilach niepewności, próby czy kryzysu. Najbardziej jednak liczcie na Tego, który mówi obojętnie do każdego z Was: „Kto Mnie miłuje, ten będzie umiłowany przez Ojca mego, a również Ja go będę miłował i objawię mu siebie” – mówił o. Malinowski.

Misjonarze saletyni, który w tym roku obchodzą srebrny jubileusz kapłaństwa święcenia prezbiteratu otrzymali 16 maja 1992 r. w Dębowcu z rąk biskupa pomocniczego diecezji tarnowskiej Jana Styryny.

Ks. Grzegorz Zembroń MS

„ANDRZEJ BOBOLA PATRONEM JEDNOŚCI I POKOJU” OBCHODY ŚWIĘTA PATRONA POLSKI

Tegoroczne uroczystości odpustowe w Sanktuarium św. Andrzeja Boboli na Rakowieckiej przypadły w 360. rocznicę śmierci patrona Polski i Metropolii Warszawskiej. Na uroczystej sumie odpustowej licznie zgromadzili się 16 maja liczni czciciele św. Andrzeja Boboli w tym przedstawiciele władz lokalnych i samorządowych, poczty sztandarowe organizacji i bractw, osoby duchowne.

Mszy świętej przewodniczył JE ks. kard. Kazimierz Nycz, metropolita warszawski. W koncelebrze uczestniczyli ks. bp Piotr Libera, jezuita z prowincjałem o. Tomaszem Ortmannem SJ, władze i studenci „Collegium Bobolanum”, rektorzy warszawskich katolickich seminariów duchownych, nowo wyswięceni jezuici diakoni, dziekan dekanatu mokotowskiego i proboszcz parafii o. Waldemar Borzyczkowski SJ, księża zakonni i diecezjalni.

W homilii kard. Nycz nawiązał do hasła obecnego roku duszpasterskiego i liturgicznego „Idźcie i głoscie” oraz do czytań i Ewangelii dnia.

Kaznodzieja przybliżył sylwetkę świętego. Stwierdził, że św. Andrzej Bobola był apostołem swoich czasów, podobnym do tych, których rozsyłał Jezus. Jezuita nie czekał bowiem biernie na przybycie wiernych, ale sam szedł na misje, nie zatrzymywał dłużej w wygodnym miejscu, ustanawiał katechistów i poszukiwał „zaginionej owcy”. *Wędrował po Mazowszu, apostołował w Łomży, Wilnie, Pińsku. Czynił tak, gdyż na serio potraktował słowa Jezusa „Idźcie i głoscie” – mówił ks. kard. Nycz. – To z miłości dla Chrystusa, starając się o jedność Kościoła, poniósł okrutną śmierć*

męczeńską z rąk ludzi, którzy nienawidzili katolickiej wiary – stwierdził ks. kardynał.

Metropolita warszawski podkreślił, że *św. Andrzej Bobola jest patronem trudnej jedności i ma być dla nas wzorem i przykładem.* Nawiązując do ostatnich obchodów 100 lecia objawień w Fatimie, kard. Nycz przypomniał, że św. Andrzej Bobola był także współtwórcą ślubów Jasnogórskich, które potem złożył król Jan Kazimierz.

Metropolita warszawski wyraził uznanie dla jezuitów, gospodarzy parafii św. Andrzeja Boboli. Określił parafię jako „wybitną” – właśnie dzięki jezuitom, „Collegium Bobolanum” oraz propozycjom duszpasterskim dla wiernych i pielgrzymów.

Na koniec nabożeństwa metropolita wraz z wiernymi modlił się litanią do św. Andrzeja Boboli u stóp ołtarza, przy grobie świętego patrona. Po mszy świętej wierni mieli możliwość uczczenia relikwii św. męczennika. Anna Dziemska Za: www.jezuici.pl

BŁ. ZDENKA U POCIESZYCIELI WE WŁOCŁAWKU

W Rok Jubileuszowy, dedykowany naszemu Założycielowi wpisuje się uroczystość przekazania relikwii bł. Siostry Zdenki Schelingowej dla Polskiej Prowincji Braci Pocztyścieli z Getsemani.

19 maja, porannej Eucharystii w Domu Prowincjalnym we Włocławku przewodniczył o. Michał M. Krysztowicz, przełożony generalny, który wygłosił okolicznościowe słowo.

W homilii kaznodzieja nakreślił obraz życia słowackiej męczenniczki, jak również przybliżył Jej oddanie i modlitwę w intencji kapłanów, tak bardzo wpisującą się w duchowość pocieszycielską.

Przykład męczeństwa błogosławionej Zdenki to przykład „wierności do końca,” a zwłaszcza umiłowania krzyża: *„Gdy pokochasz Chrystusa, wszystko staje się łatwe. Czuję, że każdego dnia przelewam swoją krew, za tych, których miłuję. Tak, zawsze mam możliwość ofiarowania Chrystusowego cierpienia za najbliższych, zwłaszcza wtedy, gdy ktoś zabłądzi i kroczy*

drogami ciemności.” Relikwie bł. Zdenki stają się dla nas symbolem jedności – między braćmi posługującymi w dwóch prowincjach – słowackiej i polskiej.

Poranne świętowanie zakończyło się wręczeniem drobnych upominków wszystkim współpracownikom – świecy z ręcznie malowanym wizerunkiem Ojca Lito-

miskiego, dzieła Pani Danuty Jęczmyk z Jawiszowic. Za: *Pocieszycie z Getsemani*

FINAŁ KONKURSU MISYJNEGO 2017

20 maja 2017 roku w Misyjnym Seminarium Duchownym w Pieniężnie odbył się finał IV edycji konkursu plastyczno-literacko-filmowego „Gdy myślę misje...”.

W tym roku hasło główne konkursu brzmiało „Prześladowani chrześcijanie. Mogę im pomóc.” Do Pieniężna zjechały indywidualne osoby oraz dzieci i młodzież w zorganizowanych grupach szkolnych.

Na początku spotkania o. Wiesław Dudar SVD, dyrektor Muzeum Misyjno-Etnograficznego w Pieniężnie a jednocześnie główny organizator konkursu, przywitał uczestników i zachęcił do wspólnej modlitwy za prześladowanych chrześcijan. Mszę św. w tej intencji celebrował pochodzący z Togo o. Eric Hounake SVD. Nawiązał w swoim słowie do sytuacji prześladowanych chrześcijan, nakreślił trudną sytuację dzieci i młodzieży oraz zachęcił wszystkich, aby byli świadkami wiary tam gdzie są.

Następnie uczestnicy, wcześniej już podzieleni na grupy kontynentalne, wzięli udział w zajęciach warsztatowych: plastycznych, nauki gry na bębnach oraz nauki tańca i muzyki misyjnej. Realia misyjnego świata przybliżyło spotkanie o. Pawłem Gałą SVD, misjonarzem na Madagaskarze oraz możliwość obejrzenia filmów o tematyce misyjnej. Udostępniono też wystawę złożoną z prac plastycznych nadesłanych na tegoroczną edycję konkursu.

Po wspólnym posiłku z kuchni polowej, uczestnicy udali się do parku seminaryjnego, gdzie ogłoszono i nagrodzono laureatów tegorocznego konkursu. Był też czas na „szczęśliwy los” i inne zabawy. Na zakończenie spotkania, jak co roku, wysłane zostały pozdrowienia do dzieci świata. W niebo uniosły się setki kolorowych balonów.

Przez cały czas spotkania towarzyszyła nam piękna pogoda, nie tylko ta na zewnątrz, ale również ta w sercach młodych ludzi. Wszystkim dziękujemy za pomoc w zorganizowaniu i przygotowaniu tego spotkania, a młodym uczestnikom za przybycie. Do zobaczenia za rok! s. Hanna Lellek SSPs Za: www.werbisci.pl

100 LAT BENEDYKTYNEK MISJONAREK

Zgromadzenie Sióstr Benedyktynek Misjonarek, które w tym roku obchodzi 100-lecie istnienia, powstało na dawnych Kresach, na terenie opanowanym przez Rosję, gdy Polska znajdowała się jeszcze w niewoli, podzielona między państwa zaborcze. Rząd carski dążył do likwidacji zakonów. Dopiero od roku 1905 nastąpiła większa swoboda. Potem w 1914 r. zaczęła się I wojna światowa, a w 1917 rewolucja w Rosji. W tym samym roku powstało nowe zgromadzenie zakonne w Białej Cerkwi przy istniejącej już ochronce dla dzieci. Założyła je Matka Jadwiga Józefa Kulesza, która urodziła się w 1859 r. w Karabelówce na Podolu. Była jednym z pięciorga dzieci Michalina i Józefa. Po śmierci ojca wraz z rodziną mieszkała w Kijowie, gdzie ukończyła pensję. Przez pewien czas przebywała u swego brata w Stanach Zjednoczonych. W 35. roku życia Józefa wstąpiła do wileńskiego konwentu benedyktynek pod wezwaniem św. Katarzyny, wtedy otrzymała zakonne imię: Jadwiga. Nowicjat musiała odbywać skrycie, ponieważ klasztor wileński nie mógł przyjmować kandydatek. Pomimo zaka-

zów s. Jadwiga przebywała w Wilnie przez kilka lat i 7 marca 1902 r. na ręce Matki Anny Gabrieli Houvalt złożyła śluby zakonne. Kilka następnych lat spędziła potajemnie w różnych klasztorach.

W latach 1907-1910 przebywała w Rzymie, gdzie poznała bł. Matkę Kolumbę Gabriel, założycielkę Sióstr Benedyktynek Miłosierdzia (Benedittine di Carità). S. Jadwiga przyłączyła się do dzieła M. Kolumby, przez którą została wysłana w rodzinne strony na Podole, aby zorganizować dom filialny włoskiego zgromadzenia. Było to w roku 1912 – był to ciężki czas trudny dla zgromadzeń i nie wolno było zakładać nowych domów, trzeba było pracować w ukryciu. Na Podolu s. Jadwiga spotkała się z p. Jadwigą Aleksandrowicz, ziemianką, która w Białej Cerkwi zorganizowała ochronkę dla sierot i potrzebowała pomocy w prowadzeniu tego dzieła. S. Jadwiga przejęła opiekę nad tymi dziećmi oraz zaczęła przyjmować kandydatki. Za zgodą bpa Ignacego Dubowskiego 24 czerwca 1917 r. odbyły się pierwsze obłóczyny. Z tego powodu

uroczystość św. Jana Chrzciciela uważa się za dzień założenia nowej rodziny zakonnej. Matka Założycielka zaszczerpiła Zgromadzenie duchowość benedyktyńską, kult Najśw. Serca Pana Jezusa i gorliwość apostołską przejawiającą się szczególnie w pracy opiekuńczo-wychowawczej nad dziećmi opuszczonymi. Zgromadzenie istniało spokojnie w Białej Cerkwi tylko trzy lata. Po wojnie polsko-radzieckiej, w 1920 r. Biała Cerkiew znalazła się po stronie radzieckiej, nasilały się prześladowania. Wtedy siostry opuściły dom macierzysty i przybyły na Wołyń do Kowla. Tam zajęły się akcją dożywiania biednych, przeważnie dzieci, prowadziły ochronkę dla sierot i żłobek. Na utrzymanie dzieci otrzymywały ofiary od społeczeństwa. Liczba sióstr wzrastała dzięki nowym powołaniom. Dzięki funduszom uzyskanym z kwesty w USA wybudowano nowy sierociniec w Łucku, który stał się także Domem Generalnym Zgromadzenia. W 1928 r. bp Adolf Szelażek zatwierdził Zgromadzenie na prawie diecezjalnym, z czym łączyło się pozwolenie na składanie ślubów czasowych, a 10 lat później wydał

dekret pozwalający na składanie ślubów wieczystych.

Kowelski okres historii Benedyktynek Misjonarek od początku był naznaczony wewnętrznym tarciem dotyczącym kształtu i stylu życia w nowej wspólnotcie. Na skutek nieporozumień, Założycielka opuściła Zgromadzenie w 1921 r., nie godząc się na proponowane przez siostry i lokalną władzę kościelną wizję wspólnoty. Dalsze jej losy i chęć założenia nowego domu włoskiego zgromadzenia stały się splotem niepowodzeń. Po kilkuletniej tułaczce, na prośbę sióstr wróciła do Kowla w 1927 r. Potem przebywała w Łucku aż do swojej śmierci, która nastąpiła w uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego 5 kwietnia 1931 r.

Z ofiar zbieranych w USA i na terenie kraju także w Kowlu wybudowano sierociniec, a w miarę zwiększania się liczby sióstr zakładano także nowe domy – początkowo tylko na terenie diecezji łuckiej: w Mizocz, Bereznem, Horochowie, Kiwercach. Szczególną inicjatywę na tym polu wykazywała s. Klara Staszczak.

W 1939 r. została założona pierwsza placówka poza diecezją łucką, w Borkowicach, w diecezji wówczas sandomierskiej (obecnie radomska). Jest to jedyna placówka, która przetrwała zmiany okresu wojny. W czasie II wojny światowej powstała placówka w Huntington w USA, ponieważ siostry przebywające tam na kweście nie mogły wrócić do kraju, natomiast w darze od Polonii amerykańskiej otrzymały dla Zgromadzenia posesję z drewnianym domkiem i tam rozpoczęły działalność.

Po wybuchu II wojny światowej i zajęciu terenów wschodnich przez wojska radzieckie siostry zostały usunięte ze swoich domów, musiały założyć strój świecki i szukać schronienia w mieszkaniach prywatnych. Podejmowały różne prace, aby przetrwać i uchronić się przed wywiezieniem na Syberię. W czasie okupacji niemieckiej rozwinęły działalność charytatywną, zwłaszcza w Łucku i Kowlu. Prowadziły kuchnię dla głodujących, szpitalik i schronisko dla dzieci i starców; wspomagały więźniów, prowadziły tajne nauczanie. Dwie siostry: s. Klara Staszczak i s. Józefa Domdalska, były zaangażowane

jako łączniczki AK. Po zakończeniu II wojny światowej, na skutek ustalenia wschodniej granicy Polski na Bugu, Wołyń został pod panowaniem Związku Radzieckiego. Działalność a nawet istnienie tam Zgromadzenia było niemożliwe. Siostry wraz z dziećmi i starcami wyjechały i zatrzymały się początkowo w Lublinie, gdzie zostawiły starców i część dzieci w zakładach. Z resztą dzieci udały się do Puław i Końskowoli, i tam założyły placówki oraz podjęły opiekę nad dziećmi i staruszkami. Kilka sióstr z grupą dzieci wyjechało później z Łucka, one dotarły do Zagórowa.

W 1946 r. na zaproszenie proboszcza jednej z kwidzyńskich parafii, siostry podjęły działalność w Kwidzynie i tam przyniosły Zarząd Zgromadzenia.

Po II wojnie światowej narzucone Polsce władze komunistyczne dążyły do zniszczenia Kościoła, w tym także zakonów. Były liczne przejawy ucisku, który w różnych okresach się nasilał. Na przełomie 1952/1953 r. dwie nasze siostry z Kwidzyna: s. Urszula Wąsowicz i s. Stanisława Rymarz, przez kilka miesięcy przebywały w więzieniu za wyhaftowanie sztandaru z orłem w koronie.

W 1951 r. zostały zlikwidowane domy dziecka i domy starców w Kwidzynie i Zagórowie. W Puławach i Ełku domy dziecka zostały zamienione na zakłady specjalne. W 1962 r. zlikwidowano przedszkola prowadzone przez siostry. W Kwidzynie siostry musiały odejść od pracy w szpitalu na oddziale dziecięcym. Było ciągle nękanie ze strony władz komunistycznych, zwłaszcza Domu Generalnego w Kwidzynie, wielkimi podatkami od nieruchomości. Bez pozwolenia władz państwowych nie można było dokonać żadnej budowy ani remontu, a o pozwolenie było bardzo trudno. Przemiana na lepsze nastąpiła po 1970 r. Przez cały czas

powstawały nowe placówki w różnych zakątkach kraju, a także za granicą, wspomniana już w USA, a później w Libii (1976-1997), w Brazylii (1985), w Ekwadorze (1996). W 1977 r. siostry powróciły także na tereny Ukrainy i działały tam początkowo konspiracyjnie w stroju świeckim. W habity siostry ubrały się na pogrzeb s. Klary Staszczak w 1991 r., która zapoczątkowała odrodzenie Zgromadzenia na Ukrainie. Od 1992 r. na Ukrainie istnieje delegatura Zgromadzenia.

23 lutego 1962 r. został dokonany akt agregacji Zgromadzenia do Zakonu św. Benedykta, czyli większe złączenie ze wspólnotami benedyktyńskimi i wynikające stąd przywileje duchowe. 1 listopada 1979 r. nastąpiło zatwierdzenie Zgromadzenia na prawie papieskim, za pontyfikatu Jana Pawła II. W 1986 r. Dom Generalny został przeniesiony do Otwocka, gdzie mieści się do dziś.

Aktualnie jest 280 Benedyktynek Misjonarek na świecie. Mamy 22 domy zakonne w Polsce i 20 za granicą: 12 na Ukrainie, 3 w USA, 3 w Brazylii i 2 w Ekwadorze.

24 czerwca 2017 roku będziemy świętować stulecie J A więc przed nami cały Rok Jubileuszowy! Przygotowywałyśmy się do niego przez 9 lat wielkiej nowenny, podejmując z tej okazji różne inicjatywy, m.in. coroczne czuwania modlitewne w jednych z sanktuariów w naszej Ojczyźnie. Ostatnie z nich odbyło się w nocy 18/19 marca br. na Jasnej Górze. Czas przygotowań się kończy a rozpoczyna się czas świętowania. Dla nas to przede wszystkim czas wyrażania wdzięczności Panu Bogu za łaski oraz dobrym ludziom, przyjaciołom, dobrodziejom, za ofiarną pomoc i życzliwość. Wszystkim z serca dziękujemy i zapraszamy do uczestnictwa w naszej radości z okazji setnej rocznicy urodzin Zgromadzenia Benedyktynki Misjonarek. Ufamy, że będzie to przede wszystkim szczególny czas doświadczania obecności Pana Boga i Jego działania w życiu naszej rodziny zakonnej, całych wspólnot i każdej z sióstr. Będziemy obejmować modlitwą i wypraszać dary Bożego Serca nie tylko dla siebie, ale także dla całego Kościoła i świata, dla wszystkich ludzi wśród których posługujemy i do których jeszcze Pan nas pośle. *s. Dobrawa Piaszcik OSB*

Refleksja tygodnia

RODZINA FRANCISZKAŃSKA WSKAZUJE DROGĘ WIELOŚCI W ZJEDNOCZENIU

O. Sebastian Feret OFM rozmawia z O. Janem Maciejowskim OFMConv i O. Bernardem Marciniakiem OFM o działalności Konferencji Prowincjałów Franciszkańskich i wspólnych inicjatywach podejmowanych przez Rodzinę Franciszkańską w Polsce.

10 prowincjałów: pięciu prowincji Zakonu Braci Mniejszych, trzech prowincji Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych i 2 prowincji Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów stanowi Konferencję Prowincjałów Franciszkańskich w Polsce. 10 prowincji franciszkańskich to w sumie niemal trzy tysiące zakonników: 2029 kapłanów, 551 braci zakonnych, 218 kleryków, 55 nowicjuszy i 75 postulantów. Spośród nich 692 franciszkanów pracuje poza granicami Polski. Przedstawione liczby oznaczają, że Bracia Mniejsi trzech rodzin franciszkańskich stanowią piątą część wszystkich zakonników w Polsce.

Ich działalność to setki prowadzonych dzieł m.in.: 168 parafii, 41 rektoratów i 191 innych kościołów i kaplic z dostępem dla wiernych, to także 54 sanktuaria. W 2016 r. ojcowie wygłosili ok. 2000 misji ludowych i rekolekcji. 209 franciszkańskich katechetów prowadzi zajęcia szkolne. Przy kościołach opiekują się ponad 3600 ministrantami.

Wartow więc zapytać, w jaki sposób funkcjonuje Konferencja Prowincjałów Franciszkańskich, jakie są jej cele, i w jaki sposób wspiera posługę duchowych synów św. Franciszka z Asyżu by byli znakiem jedności.

O. Sebastian Feret: Drodzy Ojcowie Janie i Bernardzie proszę w kilku słowach przybliżyć nam działalność Konferencji.

O. Jan Maciejowski OFMConv: Konferencja Prowincjałów Franciszkańskich jak sama nazwa wskazuje składa się z przełożonych wyższych odpowiedzialnych za prowincje franciszkańskie w Polsce. Współpracę reguluje *Statut*, który precyzuje przestrzeń współdziałania dla dobra rodzin franciszkańskich.

Spośród licznych celów należy wymienić:

- współpracę w formacji zakonnej na różnych etapach życia zakonnego;
- podejmowanie wspólnych inicjatyw apostolskich;
- dążenie do bycia znakiem jedności;
- dzielenie się doświadczeniem w służbie braciom;
- refleksja nad obecnym stanem życia franciszkańskiego oraz stawianie celów na przyszłość;
- świętowanie jubileuszy zakonnych.

Czy uważają Ojcowie, że te i inne cele statutowe udaje się zrealizować?

Ojciec Jan: Wszelkie wyzwania wymagają czasu - tak jest i z celami Konferencji. Dzięki współpracy następuje proces wzrostu. Jesteśmy świadomi swoich korzeni i doświadczamy od siebie wiele dobra - to ważny sygnał, że razem możemy osiągnąć więcej. Obserwujemy z wdzięcznością te przestrzenie w których razem współpracujemy. Jednocześnie z nadzieją spoglądamy w przyszłość, że uda się uaktywnić te dziedziny naszego życia, w których dotąd nic się nie działo.

W tym momencie więź podstawowa i zasadnicza jest ożywiana przez liturgię, co niewątpliwie dokonuje się przez zrealizowane projekty: Franciszkański Brewiarz (pełne 5-tomowe wydanie);

Mszał Franciszkański; Kalendarz Liturgiczny. Pragniemy zapowiedzieć, że blisko publikacji jest Śpiewnik Franciszkański.

Stworzyliśmy także bazę rekolekcjonistów trzech rodzin franciszkańskich oraz franciszkańskich ośrodków naukowych. To są ważne inicjatywy - nasze i dla nas.

Czy liturgia jest jedynym przejawem wspólnoty franciszkańskich rodzin?

Ojciec Jan: Liturgia jest źródłem i centrum życia Kościoła - o tym przypomniał II Sobór Watykański. Liturgia jest naszą codziennością i kształtuje nasze życie. Święty Franciszek z Asyżu prowadził braci do Chrystusa i liturgia stała się drogą wspólnoty i żywej obecności Boga wśród nas, dlatego nasza przeszłość, teraźniejszość i przyszłość jest liturgia. Musimy kształtować się osobiście jak i we wspólnocie przez wydarzenia liturgiczne a także strzec liturgii aby zajmowała pierwsze miejsce wśród nas.

Wspomniane inicjatywy liturgiczne to powrót do źródeł a także wzmocnienie więzi naszych franciszkańskich rodzin.

Budowanie wspólnoty dokonuje się na wielu płaszczyznach m.in. naukowej, formacji czy też rekreacji.

O. Bernard Marciniak OFM: Oczywiście. Konferencja dąży do spotkań braci, podobnie jak spotykają się prowincjałowie. Dlatego oprócz wydarzeń liturgicznych odbywają się spotkania na poziomie poszczególnych gałęzi franciszkańskich np. formacyjne gwardianów, magistrów postulantów, nowicjantów, junioratów czy braci kleryków. Bracia przygotowują się, podczas wspólnych rekolekcji, do złożenia profesji wieczystej. Seminarzyści spotykają się na franciszkańskich dniach wspólnoty.

Należy wyszczególnić spotkania specjalistyczne: sympozja i inne inicjatywy naukowe. Myślimy w bliższej lub w dalszej przyszłości, oby jak najdalej - jeżeli załamią się powołania - o wspólnej formacji. Niemniej niezależnie od tego co się stanie, należy zobaczyć potencjał Małopolski, gdzie jest duża liczba braci i są odpowiednie warunki do wspólnej formacji. W ten sposób można pracować nad wyższym poziomem naukowym studiów i wyborem najlepszych naukowców przez dobre ich współzawodnictwo.

Bardzo pozytywnie oceniamy studium Franciszkanów Konwentalnych i Kapucynów w Krakowie.

O. Jan: Mówiąc o współpracy należy wskazać Ośrodek Studiów Franciszkańskich Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. To owoc współdziałania trzech rodzin franciszkańskich. W opisie celów ośrodka naukowego czytamy, że jest to miejsce poznania i promocji szeroko rozumianej kultury franciszkańskiej, która obejmuje filozofię, teologię, duchowość, wyrosła w ciągu wieków z charyzmatu św. Franciszka i jego naśladowców, to także formowanie studentów do głębszego życia charyzmatem franciszkańskim, który będzie uwzględniał aktualne potrzeby duszpasterstwa i apostołatu Kościoła lokalnego

Kolejnym przejawem współpracy franciszkanów były Światowe Dni Młodzieży w Krakowie i *Wioska Franciszkańska*, w której znalazło się miejsce dla zainteresowanych duchowością franciszkańską, gdzie budowano wspólnotę przez wspólną modlitwę, rozmowy... Wioska była jedną z inicjatyw spotkania młodzieży franciszkańskiej z całego świata.

Wspomniane inicjatywy są efektem uzgodnień prowincjałów czy też błogosławicie dziełom, które realizują nasi bracia.

o. Bernard: Wiele inicjatyw rodzi się wśród naszych braci. Należy promować dobro stąd akceptujemy i rozgłaszamy sprawy dobre, ponieważ one służą Zakonowi, Kościołowi, pogłębiają braterstwo i ucą służby.

Ojciec Janie zakończył Ojciec trzyletnia kadencję przewodniczącego Konferencji.

O. Jan: Tak. Kadencja przewodniczącego trwa 3 lata i mamy niepisane prawo, że wraz ze zmianą Przewodniczącego funkcję przekazujemy prowincjałowi z innej rodziny franciszkańskiej. Czyli po Franciszkanie Konwentalnym wybór Przewodniczącego padł na Brata Mniejszego z Prowincji św. Franciszka z Poznania o. Bernarda Marciniaka OFM.

Ojciec Bernardzie przed Tobą 3 lata prowadzenia Konferencji. Powiedz proszę czy już masz plan na te lata.

Ojciec Bernard: Odpowiem słowami papieża Benedykta XIV, w za którego pontyfikatu „kroił się” dogmat o nieomylności papieża, gdy pytano czy rzeczywiście wszystko wie - odpowiadał, że nie wie zupełnie. Odpowiem szczerze - jestem zaskoczony wyborem na szefa Konferencji Franciszkańskich Prowincjałów.

Zanim wyznaczę cele, muszę przede wszystkim rzetelnie przeczytać historię Konferencji, aby w jej duchu wspierać współpracę prowincjałów, prowincji i braci. Tak, najpierw muszę sięgnąć do historii, ponieważ chciałbym aby moja posługa była wsparciem dla moich braci prowincjałów.

Jednak już teraz dostrzegam wsparcie Franciszkańskiego Zakonu Świeckich. Konferencja dąży, aby asystenci z większym zaangażowaniem wspierali osoby świeckie podejmujące franciszkański styl życia w świecie. Jesteśmy przekonani, że FZŚ jest znakiem czasu, gdy laickość puka do naszych okien, wiele osób w naśladowaniu św. Franciszka odkrywa sposób na życie. Jesteśmy zeterminowani w ożywianiu i propagowaniu Franciszkańskiego Zakonu Świeckich.

Żyjemy w dobie unifikacji: jedna waluta, Unia Europejska, globalizacja, itd. A przede wszystkim jeden Kościół. Spoglądamy więc na Zakon Franciszkański, który może być dla świata znakiem prawdziwej jedności.

o. Bernard: Jedność domaga się stałego wysiłku. Widzimy światowe dążenia scalania za wszelką cenę. Tymczasem rodzina franciszkańska wskazuje drogę wielości w zjednoczeniu. Możemy razem podejmować różne inicjatywy, o tym świadczą przymiarki do powstania Uniwersytetu Franciszkańskiego w Rzymie. To porozumienie będzie wyzwaniem ale i wskazówką dla franciszkanów w świecie, że możemy razem wiele.

O. Jan: Warto podkreślić, że jednolitość nie jest celem Konferencji. Celem Konferencji jest współpraca. Wspólne inicjatywy pokazują jednego ducha, który jest ożywiany świętą rywalizacją braci w różnych habitach.

Rozmawiał o. Sebastian Feret OFM

Wiadomości ze świata

PAPIEŻ DO UCZENNIC BOSKIEGO MISTRZA

„Nie przyłączajcie się do proroków nie-szczęścia, którzy tyle szkód wyrządzają Kościołowi i życiu zakonnemu, nie popadajcie w pokusę uśpienia i rozpacz, jak uczniowie w ogrodzie Getsemani. Umacniajcie wasze powołanie do bycia strażniczkami poranka, by głosić nadejście świtu. Obudźcie świat, oświecajcie przyszłość” – mówił papież do uczestniczek Kapituły Generalnej Uczennic Boskiego Mistrza. Zgromadzenie to należy do rodziny św. Pawła, u której początku stoi bł. Jakub Alberione.

Franciszek podkreślił, iż odbywająca się kapituła powinna przynieść owoce jedności zarówno w zgromadzeniu, jak i z całą rodziną św. Pawła oraz z ludzkością, której

oczekiwania wskazują drogę dla naśladowania Jezusa.

Zachęcił także siostry do wsłuchiwanie się w głos Pana, który mówi poprzez znaki czasów. Trzeba otworzyć umysł i serce, aby wyjść na przeciw prawdzie, którą inni wskazują. Dlatego potrzebny jest klimat

rozeznawania, który pozwoli zobaczyć, co pochodzi od Ducha, a co jest Jemu przeciwnie. Ojciec Święty zachęcił także Uczennice Boskiego Mistrza do bycia prorokiniami radości rodzącej się ze spotkania Chrystusa.

„Radość jest pięknym doświadczeniem wielu osób konsekrowanych, ale także wielkim wyzwaniem dla nas wszystkich. Naśladowanie smutne jest smutnym naśladowaniem! Z kolei radość prawdziwa, a nie zwrócona na siebie czy zadowolona sama z siebie, jest najbardziej wiarygodnym świadectwem pełnego życia, gdyż przez nią prześwieca szczęście i piękno życia Ewangelią i pójścia za Chrystusem.

Jednocześnie radość ta wypełnia serca i wyraża się w ślubach, prowadząc do wyjścia na peryferie, aby uczestniczyć w

radości Kościoła, którą jest ewangelizacja. Tylko Jezus jest Dobrą Nowiną, radością i szczęściem dla innych. Ta radość oddala

od nas nowotwór rezygnacji, owoc zgorzknienia, które wyjąławia duszę" – mówił Franciszek. Za: www.deon.pl

WŚRÓD 5 NOWYCH KARDYNAŁÓW JEST KARMELITA BOSY ZE SZWECJI

Papież Franciszek zwołał konsystorz, który odbędzie się 28 czerwca. Ogłosił też niespodziewanie nominację pięciu nowych kardynałów, nie ma w ich gronie Polaka, ani żadnego przedstawiciela Kurii Rzymskiej.

Nowi kardynałowie pochodzą odpowiednio z uprzywilejowanych przez Ojca Świętego peryferii: Salwadoru, Mali i Laosu oraz dwóch krajów europejskich: Szwecji i Hiszpanii.

Ciekawostką jest fakt, że kardynałem Papież mianował nie ordynariusza stołecznego San Salvadoru, którym jest abp José Luis Escobar Alas, tylko jego biskupa pomocniczego. Pierwszego rodowitego purpurata otrzyma Skandynawia. Będzie nim obecny

ordynariusz Sztokholmu abp Andres Arborelius OCD, który jednocześnie jest pierwszym biskupem katolickim narodowości szwedzkiej od czasów Reformacji.

Nominacje kardynalskie otrzymali: bp Gregorio Rosa Chávez, biskup pomocniczy San Salvador w Salwadorze; abp Jean Zerbe, metropolita Bamako w Mali; bp Anders Arborelius OCD, ordynariusz Sztokholmu w Szwecji; abp Juan José Omella Omella, arcybiskup Barcelony w Hiszpanii; bp Louis-Marie Ling Mangkhankhoun, wikariusz apostolski rzymskokatolickiej diecezji Paksé w Laosie.

Franciszek odprawi z nowymi kardynałami Eucharystię w Watykanie 29 czerwca, w uroczystość świętych Piotra i Pawła.

Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykańskie)

POLAK PRZEŁOŻNYM SPOWIEDNIKÓW WATYKAŃSKICH

O. Lucjan Bogucki OFMConv został mianowany przez generała Braci Mniejszych Konwentalnych, o. Marco Tascę przełożonym Kolegium Penitencjarzy przy bazylice watykańskiej.

O. Lucjan Bogucki urodził się 2 stycznia 1966 r. w Piwnicznej (Polska), złożył pierwsze śluby zakonne 25 września 1985 r., a uroczyste 8 grudnia 1989 r. Święcenia kapłańskie przyjął 22 czerwca 1991 r.

Przez pierwsze dwa lata pracował w Legionicy, a od 1993 roku pracował na Słowacji, walnie przyczyniając się do odnowy obecności swego zakonu w tym kraju. Przez 8 lat był przełożonym słowackiej

wiceprovincji franciszkanów konwentalnych. Od 2013 roku pracuje w Kolegium Penitencjarzy przy bazylice watykańskiej, zachowując przynależność do słowackiej struktury zakonnej.

28 maja 2017 r. o. Lucjan przejmie urząd po Włochu, o. Rocco Rizzo, który był przełożonym penitencjarzy watykańskich przez dwie czteroletnie kadencje. Franciszkanie konwentalni pełnią swą posługę w Bazylice św. Piotra od 17 sierpnia 1773 roku, po kasacie jezuitów.

Za: www.episkopat.pl

WERBISTOWSKIE SANKTUARIUM FATIMSKIE NA BIAŁORUSI

W stulecie objawień w Fatimie, 13 maja 2017 roku, prowadzony przez werbistów z Regii Ural kościół Matki Boskiej Fatimskiej w Baranowiczach na Białorusi otrzymał status sanktuarium maryjnego diecezji Pińskiej. Decyzja biskupa Antoniego Dziemianko, ordynariusza diecezji została ogłoszona na uroczystej mszy świętej w baranowickiej świątyni z udziałem duchowieństwa, rodzin zakonnych i licznych wiernych. Wydarzenie to ma szczególny wymiar dla Kościoła lokalnego. *Ustanowienie sanktuarium Matki Boskiej Fatimskiej w setną rocznicę jej objawień jest szczególnym znakiem i świadectwem żywej wiary i czci Maryi Panny na naszej ziemi – podkreślił w homilii bp Dziemianko. – W historii Kościoła powszechnego sanktuaria zawsze były związane z nawróceniem i pojednaniem, modlitwą i pokutą. Te praktyki duchowe nabierają szczególnego znaczenia w świetle przesłania Fatimskiej Pani.*

Baranowicka świątynia Matki Boskiej Fatimskiej zbudowana została w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku. Idea jej powstania zrodziła się po spotkaniu, jakie abp Kazimierz Świątek, ówczesny pasterz diecezji Pińskiej, odbył z siostrą Łucją, widzącą z Fatimy. Budowę rozpoczęto 25 maja 1995 roku, zaś konsekrowano 13 października 1996 roku. Idei patronował ks. kard. Świątek, a realizacja przedsięwzięcia poczynszy od zdobycia miejsca pod budowę, poprzez plany architektoniczne i wzniesienie budowli była dziełem zakonników ze zgrupowania werbistów, co podkreślił w swoim słowie bp Dziemianko.

Dziękujemy dziś Bogu za ówczesnego proboszcza i budowniczego, który wybrał to miejsce – ojca Jerzego Mazura, obecnego biskupa ordynariusza Diecezji Elckiej w Polsce – powiedział bp Dziemianko. – Dziękujemy również wszystkim ojcom i braciom, którzy tu właśnie prowadzili i prowadzą działalność duszpasterską, podejmując posługę charytatywną na rzecz potrzebujących.

Pierwszym kustoszem nowo powstałego sanktuarium został o. Konrad Potyka SVD, obecny proboszcz parafii. Sanktuarium w Baranowiczach to czwarte – po Łogiszynie, Brześciu i Iwanowie – sanktuarium diecezji Pińskiej. o. *Jakub Błaszczyszyn SVD*

Za: www.werbisci.pl

MARIANIE TEŻ MAJĄ FATIMSKIE SANKTUARIUM NA BIAŁORUSI

Parafia Matki Bożej Fatimskiej w Żodziniu na Białorusi została diecezjalnym Sanktuarium.

12-15 maja w parafii Matki Bożej Fatimskiej w Żodziniu na Białorusi odbyło się sympozjum poświęcone obchodom 100-lecia Objawień maryjnych w Fatimie. Sympozjum rozpoczęło się całodzienną adoracją Najświętszego Sakramentu 12 maja oraz czuwaniem fatimskim wieczorem tegoż dnia.

Główne uroczystości przypadły jednak na 13 maja, kiedy to do Żodzina zawitał abp. Tadeusz Kondrusiewicz, Metropolita Mińsko-Mohylewski. Na wjeździe do miasta hierarchę przywitani przedstawiciele parafii oraz... milicja, zapraszając go najpierw do fabryki samochodów ciężarowych BELAZ. Arcybiskup spotkał się z kierownictwem zakładów i pobłogosławił pracę załogi, a później został zaproszony, by poprowadzić największy samochód na świecie.

Następnie Metropolita udał się do kościoła parafialnego. Przed bramą spotkali go księża, władze miejskie, parafianie oraz pastuszkowie z Fatimy, którzy ofiarowali mu w prezencie żywą owieczkę.

Arcybiskup przewodniczył uroczystej Eucharystii w kościele oraz procesji z figurą Matki Bożej Fatimskiej wokół świątyni. Na zakończenie Mszy świętej abp Kondrusiewicz ogłosił radosną wiadomość o ustanowieniu kościoła Matki Bożej Fatimskiej w Żodziniu sanktuarium diecezjalnym.

U źródeł decyzji stały obchody jubileuszu 100-lecia objawień fatimskich jak również „ten fakt, że parafia Matki Bożej Fatimskiej w m. Żodzina Borysowskiego dekanatu archidiecezji Mińsko-Mohylewskiej jest szczególnym miejscem, gdzie wierni gromadzą się dla czci Najświętszej Panny” – zaznaczył Arcybiskup w dekrecie.

Po Mszy św. Arcybiskup wraz z parafianami i gośćmi uczestniczył w parafialnym festynie, zaś zwieńczeniem dnia był świąteczny koncert w miejskim parku, na

którym mieszkańcy Żodzina mogli usłyszeć uczniów szkoły artystycznej oraz zespoły „Recha” i „Ryby”

Niedziela, 14 maja była również poświęconą orędku Fatimy. Natomiast w poniedziałek, 15 maja, do nowego sanktuarium przybyli pierwsi pielgrzymi. Byli to wszyscy biskupi, kapłani oraz osoby zakonne archidiecezji, którzy przyjechali na swój dzień skupienia. Po uroczystej Eucharystii, której przewodniczył abp Kondrusiewicz, odbyła się procesja maryjna wokół świątyni, po których zostały wygłoszone dwa wykłady: pierwszy przedstawił ks. Joao Carlos Roma Leite Rodrigues MIC z Portugalii, zaś drugi abp Tadeusz Kondrusiewicz.

Sympozjum w Żodziniu i całość obchodów 100-lecia Fatimy stały się źródłem jedności i radości dla parafian i przybyłych gości i – jak wierzymy – na zawsze zmieniły życie parafii. Nowo utworzone Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej polecamy opiece Boga i wstawiennictwu Matki Najświętszej. ks. *Kanstantsin Anashka MIC*

Za: www.marianie.pl

SPOTKANIE POLAKÓW W ZARZĄDACH GENERALNYCH

Podziękowanie O. Janowi Koryckiemu SAC, współzałożycielowi i wieloletniemu przewodniczącemu grupy.

W sobotę 29 kwietnia 2017 r. odbyło się w Domu Generalnym Sióstr Pallotynek spotkanie wielkanocne zwołane przez Konsultę Polaków w Zarządach Generalnych w Rzymie (spotkania odbywają się zazwyczaj dwa razy do roku, z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy). Na ostatnie spotkanie został zaproszony Ojciec Piotr Chyła CSsR (Dyrektor Centrum Duchowości OO. Redemptorystów w Rzymie) z konferencją na temat: „Droga Maryi, drogą ucznia Jezusa w dzisiejszym świecie”.

Tym razem w centrum spotkania – poza konferencją – postawiono także osobę Ojca Jana Koryckiego SAC, dotychczasowego postulatora generalnego Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Ojców Pallotynów), współzałożyciela grupy Polskich Przedstawicieli w Zarządach Generalnych Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego w Rzymie, która spotyka się już od 6 lutego 1985 r. (w 2015 obchodziła 30-lecie swegoistnienia). Ojciec J. Korycki w tym roku zakończył oficjalnie swoją działalność jako postulator generalny w Rzymie przygotowuje się do powrotu do Polski. Warto przypomnieć, że Ojciec Jan zakładał grupę razem z Księdzem Biskupem Andrzejem Błażem Krużyłowiczem, ówczesnym wicegenerałem Ojców Franciszkanów Konwentualnych i z Księdzem Biskupem Pacyfikiem Dydczem, będącym w owym czasie konsultorem generalnym OO. Kapucynów.

Pierwszym przewodniczącym grupy został wybrany Ojciec Błażej Krużyłowicz, a Ojciec Jan Korycki sekretarzem. Spotkania początkowo odbywały się w gronie zakonników, a od 1993 r. dołączyły do nich również i Siostry. W 1994 r. Ojciec Jan Korycki został wybrany jako pierwszy przewodniczący połączonej grupy zakonników i sióstr, i pozostał nim, potwierdzany na kolejne kadencje, aż do 2007 r. Od 13 grudnia 2007 r. zostały zatwierdzone ad experimentum „Wytyczne dla Polaków należących do zakon-

nych zarządów generalnych w Rzymie” i został wybrany przewodniczącym Konsulty Ksiądz Konrad Keler SVD (werbista), potwierdzony na następną kadencję, aż do 2012 r. Na grudniowym spotkaniu 2012 r. przewodniczącym Konsulty został wybrany Ksiądz Sylwester J. Sowizdrzał FDP (orionista), pozostający do dziś na tym stanowisku.

Grupa do dziś odbyła ok. 70 spotkań oficjalnych i kilka okazjonalnych. Uwzględniając międzynarodowy charakter Zgromadzeń, do których przynależą Polacy pracujący w zarządach generalnych, celem tej grupy jest doskonalenie posługi we własnych rodzinach zakonnych i w Kościele powszechnym poprzez, wymianę doświadczeń w zakresie obowiązków spełnianych we własnych rodzinach zakonnych, promowanie współpracy i utrzymywanie żywego kontaktu z Kościołem w Polsce i z duszpasterstwem emigracyjnym. Miała ona szczególne znaczenie i charakter – jak to podkreślił wielokrotnie O. Jan Korycki – w latach 80-tych i 90-tych, kiedy Polska miała ograniczone możliwości prezentowania się na arenie międzynarodowej. To właśnie wtedy polscy członkowie zarządów generalnych byli „ambasadorami religijnego wymiaru” naszej Ojczyzny wobec całego świata. W celu lepszego poznania sytuacji religijnej w Polsce, Konsulta zapraszała na spotkania grupy wybitne postaci życia religijno-

kulturalnego z Polski, prymasów, biskupów, duchownych, ambasadorów, etc. Pomagało to w lepszym rozumieniu realiów życia Kościoła w Polsce we wszystkich jego wymiarach i w informowaniu o tym podczas spotkań, jakie odbywali członkowie grupy na całym świecie.

Grupa skupia dzisiaj 10 Przełożonych generalnych (zakonów męskich i żeńskich) oraz 46 Radnych (Konsultorów), Sekretarzy, Ekonomów, Prokuratorów i Postulatorów generalnych (zakonów męskich i żeńskich).

Wdzięczni za wszelkie dobro dokonane przez Ojca Jana Koryckiego od samego początku istnienia grupy, Konsulta w imieniu wszystkich Członków Grupy wyraziła podziękowanie Ojcu Janowi na ostatnim spotkaniu, wręczając mu pamiątkowy medal „*Instaurare omnia in Christo*” i życząc udanego powrotu do Ojczyzny oraz dalszej owocnej pracy dla dobra Kościoła w Polsce, w celu odnawiania wszystkiego w Chrystusie.

Ks. Sylwester J. Sowizdrzał (przewodniczący Konsulty)

SIOSTRY ORIONISTKI MAJĄ NOWY ZARZĄD GENERALNY

20 maja 2017 r. w Rzymie Siostry Orionistki biorące udział w Kapitulie Generalnej wybrały nowy Zarząd Generalny. W wyniku tajnego głosowania wybrano:

Siostra Maria Mabel Spagnuolo – Przełożona Generalna

Siostra Maria Sylwia Zagórowska – Wikaria generalna

Siostra Maria Irma Rabasa – II Radna generalna

Siostra Maria Françoise – Ravaoarisoa – III

Radna generalna
Siostra Maria Rosa Delgado Rocha – IV
Radna generalna
**Siostra Maria Józefa Kalinowska – V
Radna i Ekonomka generalna**

Przełożonej generalnej, jej Radnym i wszystkim Siostrom Małym Misjonarkom Miłosierdzia składamy najlepsze życzenia na nową drogę posługi! Dzień zakończy się celebracją dziękczynną i zawierzeniem nowego Zarządu generalnego Maryi, naszej Matce i Niebieskiej Założycielce.

Gratulujemy Matce Generalnej S.M. Mabel i nowej Radzie Generalnej. Niech Pan obdarza Was swym błogosławieństwem i potrzebnymi łaskami w tej odpowiedzialnej posłudze. *Ave Maria e avanti!*

Za: www.orione.pl

28. ŚWIATOWE IGRZYSKA MŁODZIEŻY SALEZJAŃSKIEJ

28. Światowe Igrzyska Młodzieży Salezjańskiej odbyły się w tym roku w Sewilli, w Hiszpanii. W dniach 10-15 maja zgromadziły one ponad 1300 uczestników z 15 krajów.

Z Polski wzięło udział w Igrzyskach 157 zawodników i zawodniczek zrzeszonych w lokalnych stowarzyszeniach Salezjańskiej Organizacji Sportowej.

Rywalizacja sportowa odbywała się w następujących dyscyplinach: koszykówka, siatkówka, piłka nożna i tenis stołowy – podzielonych na płeć oraz kategorie wiekowe.

Polscy młodzi sportowcy spisali się bardzo dobrze. Złoto zdobyły piłkarki z Kutna, koszykarki z Żyrardowa, siatkarki z Łodzi oraz tenisistki i tenisiści stołowi z Suwałk, Płocka i Szczecina.

Igrzyska Salezjańskie to nie tylko sport, ale także wiele wydarzeń kulturalnych i religijnych.

Za: www.salezjanie.pl

Zapowiedzi wydarzeń

CO NAS CZEKA NA LEDNICY W TYM ROKU?

Spotkania Lednickie to nie tylko zewnętrzna radość, taniec i śpiew, ale też treść. Jan Góra OP za naczelną zasadę przyjął słowa „wy dajcie im jeść”. Przez dwadzieścia lat karmił młodzież nie tylko dosłownie, ale też symbolicznie. O czym mówią nam tegoroczne symbole spotkania?

MARYJA - XXI Spotkanie Młodych **LEDNICA 2000** opowiada o spotkaniu, o odwadze wyruszenia na spotkanie Boga i drugiego człowieka. Prowadzić nas będą dwa ewangeliczne obrazy: Maryja idąca do Elżbiety i Zacheusz pragnący zobaczyć Chrystusa. Obrazy te nie są przypadkowe. W tym roku przypada 300-lecie koronacji obrazu MB Częstochowskiej i 140-lecie objawień w Gietrzwałdzie. Chcemy przypomnieć młodym, że Maryja od momentu wyruszenia do Elżbiety jest ciągle w drodze, nieustannie nas nawiedza. Przychodzi do nas w różnych miejscach i w różnym czasie historii. To właśnie Maryja

przynosi nam Chrystusa. Nie musimy nic robić, bo to Ona do nas przychodzi. Przychodzi niosąc nadzieję, pomagając nam zdobyć odwagę na wyjście na spotkanie Boga i drugiego człowieka – to ona wydobywa nas z ukrycia. Od nas potrzebuje jedynie otwarcia się na to spotkanie.

Historia Polski szczególnie pokazuje, że wystarczy nawet jej symboliczna obecność – pusta rama – aby wydobyć z ludzi wiarę. Tak działo się w czasach, gdy reżim komunistyczny na cztery lata zaareztował kopię jasnogórskiego obrazu – pusta rama nawiedzała polskie parafie. Maryja

nie idzie nigdy sama – Ona niesie Chrystusa – jest dla Niego ramą. Dzięki Niej możemy skupić wzrok na Nim.

ZACHEUSZ – dziękczynienie za ŚDM w Krakowie. Tegoroczne Spotkanie jest też dziękczynieniem za Światowe Dni Młodzieży w Krakowie, których papież Franciszek zachęcając nas do odwagi i "wstania z kanapy" opowiedział historię Zacheusza – dał nam go za przykład podczas mszy posłania. Wierzmy, że podczas Spotkania nad Lednicą to Maryja powie do każdego z uczestników – to Ty jesteś Zacheuszem. Zacheusz był odważny, chciał dowiedzieć się kim jest Jezus. Wybiegł z domu na spotkanie i żeby zobaczyć przechodzącego Nauczyciela, nie zawahał się nawet wspiąć na drzewo – sykomorę. Nie wiedział, że Chrystus już go od dawna zna. Młodzi ludzie na Lednicy są jak Zacheusz – oni już wyruszyli, chcą Go poznać, jak Zacheusz weszli na sykomorę, którą jest Spotkanie Lednickie, zrobili swój pierwszy krok. A Jezus już zna każdego z nas, na Lednicy będzie przechodził i powie każdemu: "zejdź prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim domu". Jaka będzie nasza odpowiedź? To od nas zależy czy otworzymy drzwi do naszych domów, do naszych serc i Go ugościmy. Jezus nie będzie chwilowym gościem, On zostanie w naszych domach, aby pomóc nam wyruszyć dalej. On pomoże nam zdobyć się na odwagę pójścia do drugiego człowieka. To On nam mówi "idź i kochaj!".

W tym roku w dniu Spotkania – w Wigilię Zesłania Ducha Św. – Pola Lednickie staną się Wieczernikiem. Będziemy prosić Ducha Świętego, aby tak jak apostołom w dniu Pięćdziesiątnicy, dodał nam odwagi. Będziemy Go prosić, aby tak jak ich wtedy, teraz nas uzdolnił do rozumienia siebie nawzajem, do budowania jedności, pomimo naszej różnorodności. Abyśmy mogli tak jak apostołowie wyruszyć do innych ludzi – "iść i kochać". Bo nie możemy zapomnieć, że na tej drodze nie jesteśmy sami – jest z nami Duch Święty Poczieszyciel. On nas wszystkiego nauczy.

RÓŻANIEC - Różaniec – dar od polskich matek – ma być towarzyszem drogi. Gdy już zdobędziemy się na odwagę wyruszenia w drogę, odpowiemy na wezwanie, by

iść i kochać, będziemy potrzebować wzmocnienia – jeden paciorek na jeden krok. To właśnie modlitwa jest najlepszym wzmocnieniem.

Przez różaniec Maryja – Matka Pana Jezusa i nasza Matka – daje wyraz swej macierzyńskiej trosce. W różańcu Maryja wskazuje nam Chrystusa, bo spotykając się w tej modlitwie z Maryją kontemplujemy Jego oblicze. A tylko patrząc na Chrystusa, idąc Jego drogą jesteśmy zdolni wyjść z inicjatywą miłości do drugiego człowieka.

PUZEL - Pomysł tegorocznego lednickiego symbolu wywodzi się z wczesnego chrześcijaństwa, z greckiego słowa symbolon, które oznacza połowę przełamane przedmiotu (np. pieczęci), którą przedstawiano jako znak rozpoznawczy – przełamane części składano ze sobą, aby sprawdzić tożsamość tego, który przyszedł na spotkanie. Jest więc znakiem rozpoznawczym oraz znakiem jedności między wierzącymi. Przekazujemy go młodzieży, by każdy po powrocie do domu obdarował częścią symbolu kogoś, kto zostanie zaproszony do wyruszenia w drogę powołania chrześcijanina, które określają słowa "Idź i kochaj!". Puzzlem możemy się podzielić od razu, możemy zachować go dla siebie i później wyruszyć z nim w drogę na poszukiwanie drugiego człowieka, którego zechcemy nim obdarować.

Chcemy pokazać młodym ludziom jak ważne jest rzeczywiste spotkanie z drugim człowiekiem. To spotkanie jest celem, spotkaniem drugiego człowieka. Jest to też symbol służący budowaniu wspólnoty. Każdy element można połączyć z innym, ale żeby to połączenie było możliwe musimy się spotkać. Kim jest ten drugi człowiek, z którym się spotkamy zależy wyłącznie od nas, wystarczy że wsłuchamy się w to, co odpowiada nam Duch Święty. Nie musimy poprzestawać na połączeniu dwóch elementów – uniwersalność kształtu pozwala połączyć więcej puzzli. Mamy nadzieję, że już podczas Spotkania i potem w drodze do domu, młodzi ludzie sami zaczną układać własne kompozycje z lednickich puzzli. Za: www.deon.pl

SALETYNI ZAPRASZAJĄ DZIECI

Już po raz piąty w dniach 9–11 czerwca br. najmłodszy z całej Polski spotkają się w sanktuarium Pana Jezusa Ukrzyżowanego w Kobylance. Hasło tegorocznego Sale-

tyńskiego Spotkania Dzieci brzmi: „Wskaż na Jezusa”.

Do Kobylanki Księża Misjonarze Saletyni zapraszają uczniów szkół podstawowych wraz z kapłanami, siostrami zakonnymi i opiekunami. Jak co roku organizatorzy zapewniają interesujący program.

W piątek 9 czerwca wieczorem uczestnicy spotkają się z królującym w kobylańskim sanktuarium Chrystusem Ukrzyżowanym. Jak wskazywać na Jezusa słowem i czynem, będą wyjaśniać dzieciom ks. Jan Gierlak MS oraz s. Teresa Pawlak ze zgromadzenia albertynek. W drugim dniu katecheta z Rzeszowa ks. Adam Cyran MS pomoże uczestnikom przygotować się i dobrze przeżyć sakrament pokuty. Wyobraznie dzieci będą poruszać animacje plastyczne poprowadzone przez Annę Ferenc i jej przyjaciółki. W niedzielę 11 czerwca z krótkim koncertem wystąpi pochodzący z Kobylanki wybitny młody saksofonista Łukasz Dyczko. Uroczystą Eucharystię na zakończenie spotkania odprawi kustosz sanktuarium w Kobylance ks. Roman Gierek MS. O oprawę muzyczną całego Saletyńskiego Spotkania Dzieci zadba zespół ADHD z ks. Maciejem Kucharzykiem MS.

Saletyńskie Spotkanie Dzieci to nie tylko chwile modlitwy czy refleksji, lecz także dobra rozrywka dla dzieci. Sobotni „Taniec pod gwiazdami” poprowadzi znany już najmłodszym uczestnikom DJ Robert. Pełny koszt uczestnictwa w Saletyńskim Spotkaniu Dzieci to 90 zł od osoby. Organizatorzy zapewniają nocleg, wyżywienie, opiekę medyczną, śpiewnik, identyfikator. Zgłoszenia przyjmowane są do 23 maja przez internetowy formularz zgłoszeniowy, a w dniach 24–28 maja drogą e-mailową pod adresem dzieci@saletyni.pl. Szczegółowe informacje, link do [formularza zgłoszeniowego](http://formularz-zgloszeniowego) oraz dokumenty do pobrania można znaleźć na stronie www.dzieci.saletyni.pl oraz na profilu www.facebook.com/SaletyńskieSpotkanieDzieci.

Odeszli do Pana

ŚP. O. MARCIN ZAGÓRSKI OFMConv (1931-2017)

Wieloletni misjonarz w Zambii i Ugandzie

Dnia 13 maja 2017 r. w godzinach porannych w klasztorze w Legnicy odszedł do Pana w wieku 86 lat, 62 roku życia zakonnego, 56 roku życia kapłańskiego, o. Marcin Zagórski.

O. Marcin urodził się 20 marca 1931 r. w Szymbarku w Małopolsce jako syn Józefa i Marii z domu Banicka. Miał siostrę i trzech braci. Ochrzczony został 21 marca 1931 r. w kościele parafialnym w Szymbarku. W dzieciństwie w czasie II wojny światowej postanowił zostać kapłanem, aby pracować nad zbawieniem dusz. Dla zrealizowania tego zamiaru zapisał się do Gimnazjum w Gorlicach. Jednak na skutek ciężkich warunków życiowych tego Gimnazjum nie ukończył. W życiorysie napisał: *Bardzo liczne doświadczenia życiowe pozwoliły mi zrozumieć wiele rzeczy, między innymi poznałem na samym sobie jaką wartość posiada cierpienie w planach Bożych. W cierpieniu dużo więcej myślałem o Bogu i Niepokalanej. Postanowiłem w ten sposób poświęcić się im całkowicie, wypełniając Rady Ewangeliczne. Z tego postanowienia zrodził się ślub złożony Niepokalanej, że poświęcić się całkowicie szerzeniu jej chwały w klasztorze ojców Franciszkanów.* Po ukończeniu Ogólnokształcącej Szkoły Korespondencyjnej Państwowej 26 lipca 1954 r. został przyjęty do Zakonu. W opinii magistra nowicjatu był człowiekiem spokojnym, zdolny, interesował się histo-

rią. Wobec przełożonych i współbraci był dobry, uczynny, pilny. Postrzegany za osobę pracowitą, towarzyską, szanowany przez innych. Rok później 28 sierpnia 1955 r. złożył pierwsze śluby. Jako kleryk w opinii wychowawcy w seminarium był wzorowym zakonnikiem, chętnie się modlił, pomagał innym, był świadomy swego powołania i obowiązków, trudnościami się nie zrażał.

W okresie stalinizmu był represjonowany, jednak w opinii przełożonych z okresu formacji więzienie go nie złamało, ale zahartowało. Śluby wieczyste złożył 8 grudnia 1958 r., a święcenia kapłańskie otrzymał 15 czerwca 1961 r. W latach

1955-57 studiował filozofię w Gnieźnie, a w latach 1957-61 teologię w Krakowie.

Po święceniach kapłańskich pracował jako katecheta w Przemyślu (1961-1963). Pracował jako katecheta i kapelan szpitala w Kowarach (1963-1966) i w Legnicy (1966-1972). Gotowość wyjazdu na misję do Zambii zgłosił jesienią 1971 r. Rok później (1972) podjął pracę w misji generalnej w Zambii. Był tam przełożonym wielu parafii i klasztorów. Swoją opieką duszpasterską obejmował nawet do 20 miejsc w buszu w promieniu 150 km. Ponadto bardzo angażował się w poszukiwaniu wody niezbędnej dla ludzi, którym posługiwał. Po 28 latach pracy w Zambii 13 kwietnia 2001 r. przybył jako pierwszy do nowoutworzonej misji Krakowskiej Prowincji Franciszkanów w Ugandzie. Po 11 latach pracy w Ugandzie jego stan zdrowia na tyle się pogorszył, że musiał powrócić do kraju. W 2012 r. o. Prowincjał skierował go do klasztoru, z którego wyjechał na misję, czyli do Legnicy. Ostatnie pięć lat na miarę swoich sił podejmował pracę duszpasterską w parafii w Legnicy.

Uroczystości pogrzebowe śp. o. Marcina Zagórskiego odbyły się w 17 maja 2017 r. w Legnicy. O godz. 14.00 została odprawiona Msza św. pogrzebowa.

o. Robert Kiełtyka, sekretarz prowincji

ŚP. KS. WŁADYSŁAW GRZEGOREK MSF (1932-2017)

Ks. Władysław Grzegorek MSF, urodził się 1-go maja 1932 roku, w miejscowości Klonowa, w rodzinie rolników Pawła i Józefy zd. Kwapisz. Miał czterech braci. W swojej rodzinnej parafii Klonowa koło Sieradza 8-go maja został ochrzczony. Tutaj po raz pierwszy przystąpił do Komunii świętej a potem otrzymał sakrament bierzmowania. W Klonowej też skończył szkołę powszechną, do której zaczął uczęszczać dopiero po skończeniu II wojny światowej. Po jej ukończeniu, mając już 17 lat, zgłosił się do Niższego Seminarium Duchownego Misjonarzy Świętej Rodziny. Wyjechał z domu rodzinnego do Szczytnej Kłodzkiej i tak zaczęła się jego przygoda ze Świętą Rodziną. W Szczytnej 1951 r. ukończył VIII klasę a rok później w Kruszewie - IX klasę i napisał podanie o przyjęcie do Zgroma-

dzenia Misjonarzy Świętej Rodziny. Został przyjęty. 14 sierpnia 1952 r. rozpoczął w Kazimierzu Biskupim swój nowicjat. Co prawda, po dwóch miesiącach sam dobrowolnie zrezygnował z nowicjatu i opuścił Kazimierz Biskupi ale szybko zrozumiał, że to był błąd i starał się o powrót do nowicjatu.

Przełożeni zdecydowali, że może ponownie rozpocząć nowicjat ale dopiero za rok. Rok później czyli 7 września 1953 r. rozpoczął ponownie nowicjat, który tym razem ukończył i 7 października 1954 r. w Kazimierzu Biskupim złożył na ręce ówczesnego Rektora seminarium Ks. Stanisława Walczaka swoje pierwsze śluby zakonne. Trzy lata później, również w Kazimierzu Biskupim, 7 października 1957 r. złożył śluby wieczyste, na zawsze już

pozostając Misjonarzem Świętej Rodziny. Po uzupełnieniu odpowiedniego wykształcenia i po ukończeniu studiów filozoficzno-teologicznych 9 czerwca 1962 r. otrzymał w katedrze poznańskiej święcenia kapłańskie.

01 sierpnia 1964 r. przeniesiony z domu zakonnego w Bąblinie do domu zakonnego w Kruszewie do pracy duszpasterskiej w Złotowie. Po roku wrócił znowu do Bąblina, gdzie został mianowany ekonomem domowym tamtejszej wspólnoty. Po trzech latach, 01 sierpnia 1967 r. przeniesiony z Bąblina do domu zakonnego w Górcie Klasztornej do pracy duszpasterskiej w parafii Tarnówka. Po roku pracy w duszpasterstwie 01 września 1968 r. przeniesiony z Tarnówki do Górki Klasz-

tornej, gdzie przez dwa lata pracował w ekipie rekolekcyjno-misyjnej.

05 września 1970 r. objął w Wielkim Klińcu k. Kościerzyny urząd Rektora domu zakonnego i Proboszcza niedawno utworzonej tutaj parafii pw. Świętej Rodziny. Urząd ten sprawował przez dwie kadencje. Po sześciu latach w 1976 r. wrócił z powrotem do Bąblina, do pracy w ekipie rekolekcyjno-misyjnej a po kolejnych sześciu latach, przeniesiony został do domu zakonnego w Szczytnej Kłodzkiej, gdzie od 15 sierpnia 1982 r. został mianowany administratorem parafii pw. św. Jana Chrzciciela. Z dniem 01 sierpnia 1985 r. odwołany z funkcji proboszcza w Szczytnej i przeniesiony z domu zakonnego w Szczytnej do domu zakonnego w Ciechocinku z przeznaczeniem do pracy w ekipie rekolekcyjno-misyjnej. 01 lutego 1988 r. przeniesiony z domu zakonnego w Ciechocinku do domu zakonnego w Gliwicach z zamieszkaniem na placówce w Rydułtowach.

01 sierpnia 1988 r. zwolniony z ekipy rekolekcyjno-misyjnej i mianowany proboszczem parafii pw. Matki Boskiej Częstochowskiej w Łęce, należąc dalej do domu zakonnego w Gliwicach. Po 5 latach proboszczowania w Łęce, 01 sierpnia 1993 r. zwolniony został z tej funkcji i przeniesiony do domu zakonnego w Górce Klasztornej z przeznaczeniem do pracy w Sanktuarium maryjnym.

Rok później napisał prośbę o wyjazd do pracy duszpasterskiej na Białorusi do Diecezji Grodzieńskiej i po uzyskaniu pozwolenia od swoich przełożonych i Biskupa w Grodnie, wiosną 1995 r., w wieku 63 lat rozpoczął swoją misję na Białorusi. Można powiedzieć, że wyjechał w nieznanie... Najpierw przez rok pracował w Kamionce w parafii pw. Trzech Króli wspomagając tamtejszego Proboszcza.

Następnie zamieszkał w Bielicy, gdzie został administratorem tamtejszej parafii pw. Św. Jerzego i objął również duszpasterską opieką parafię pw. Św. Michała Archanioła w Niecieczy. Po czterech latach pracy na Białorusi 01 lutego 1999 r. formalnie został przeniesiony z Górnej Klasztornej do nowo utworzonego domu zakonnego w Dzierżyńsku, mieszkając dalej w Bielicy. Jesienią 2000 r. rozpoczął pracę w nowym miejscu, w parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Bystrzycy a od stycznia 2007 r. przez pół roku był jeszcze dodatkowo administratorem parafii pw. Narodzenia NMP w Kiemieliszkach.

01 marca 2012 r., na jego własną prośbę, ze względu na stan zdrowia i wiek (prawie 80 lat), po 17 latach, został odwołany z pracy na Białorusi. Wrócił do Polski i zamieszkał w domu zakonnym w Wielkim Klińcu. Tutaj początkowo, wedle swoich sił, wspomagał jeszcze duszpasterzy odprawiając w kościele Mszę świętą ale z roku na rok coraz bardziej opadał z

sił aż w końcu przestał już wstawać z łóżka. Pod koniec kwietnia tego roku został przewieziony do Hospicjum Św. Elżbiety w Złotowie, znajdującego się w pobliżu naszego domu zakonnego Misjonarzy Świętej Rodziny i gdzie nasi współbracia podejmują trud opieki duszpasterskiej. Tam miał dobrą opiekę medyczną i duchową ale niestety już po dwóch tygodniach dobry Bóg powołał Ks. Władysława do siebie. Oddany Bogu i Maryi, odszedł do Pana wcześniej rano, w minioną sobotę 13 maja, w 100 rocznicę objawień fatimskich. 1 maja skończył 85 rok życia, z czego 64 lata przeżył w Zgromadzeniu Misjonarzy Świętej Rodziny, w tym prawie 55 lat jako kapłan. Dziś złożymy trumnę z jego ciałem na tutejszym cmentarzu, wśród naszych zmarłych współbraci Misjonarzy Świętej Rodziny. Za Jego wierną, służbę Bogu i Najświętszej Maryi Pannie możemy w jego intencji dziś wołać: „Niech cię przygarnie Chrystus uwielbiony.... Niech na spotkanie w progach Ojca domu, po ciebie wyjdzie litościwa Matka.”

W środę, 17.05.2017 r., odbył się w Wielkim Klińcu pogrzeb śp. Ks. Władysława. Mszy świętej przewodniczył Ks. Prowincjał Adam Sobczyk MSF. Homilię wygłosił miejscowy Rektor i Proboszcz Ks. Piotr Pietrzyk MSF. Współkoncelebrowało ok. 30 kapłanów. W pogrzebie uczestniczyła również najbliższa rodzina a także nasi bracia zakonnicy oraz nowicjusze. Na cmentarzu, na zakończenie ceremonii pogrzebowych, według naszego zwyczaju, w imieniu śp. Ks. Władysława i w jego intencji, za jego wierną służbę Bogu i Świętej Rodzinie, wołaliśmy wspólnie: „Matko ma, Zakonie mój, dla Cię życie me, dla Cię prac mych znój. Matko ma, Zakonie mój, jam na wieki syn, jam na wieki Twój”. *Opracował Ks. Grzegorz Kałdowski MSF - sekretarz prowincjalny*

XVIII
Międzynarodowa Wystawa
Budownictwa i Wyposażenia
Kościołów, Sztuki Sakralnej
i Dewocjonałów

12-14.06.2017
Kielce

SACROEXPO

NAJWIĘKSZE TARGI SAKRALNE
W EUROPIE ŚRODKOWO-WSCHODNIEJ
300 wystawców z 13 krajów • 5000 zwiedzających

Konferencja Per Artem Ad Deum z udziałem:

- ks. prof. Michała Hellera
- ks. prof. Tomáša Halíka
- prof. Leszka Mądzika
- Claudii Henzler

WSTĘP NA KONFERENCJĘ BEZPŁATNY
po rejestracji na www.sacroexpo.pl

41 365 12 12

info@sacroexpo.pl